

## INTERVENCIÓ DE JOSÉ MONTILLA

Clausura de la VI Conferència Nacional

*25 de novembre de 2007*

Bon dia, companyes i companys,

La vostra feina aquest cap de setmana és la millor expressió de la manera de fer política, de construir país que compartim els socialistes.

Nosaltres volem donar resposta als problemes que afecten els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Aquesta és la nostra ambició com a partit polític, i aquest és el criteri que ens guia on tenim responsabilitats de govern. Participant en el govern de l'Estat, en el govern de Catalunya i participant en el govern i governant en la majoria dels ajuntaments de Catalunya.

Els ciutadans no necessiten guies espirituals ni reclamen miracles, volen eficàcia en l'acció i claredat en el objectius.

La primera condició per a l'eficàcia de l'acció política és la correcta identificació de les "qüestions" que en major grau condicionen el benestar i progrés del país.

No hi ha res més improductiu que errar en la diagnosi dels problemes. Aquest és el principal problema dels nostres adversaris.

La claredat en els objectius exigeix coherència entre els fonaments

ideològics i les propostes programàtiques.

El tacticisme, l'adaptació camaleònica, el joc enginyós però buit de les paraules que tant veiem aquests darrers dies i mesos, són els principals causants de la degradació de la confiança en la política i en les institucions. Aquesta és la veritat.

Massa sovint ens trobem amb actituds volàtils, inconstants i inconsistents. Ho hem vist lamentablement amb certa recurrència en el nostre Parlament amb els afeccionats al joc oportunista de les mocions.

Desconfieu dels que insisteixen a vendre idees gastades disfressades amb noves vestimentes, en un carnaval permanent de conceptes.

Encara que cal ser comprensius amb aquells que, defallits per una desacostumada llunyania del govern, amaguen amb l'ambigüitat de les seves propostes polítiques les urgències per recuperar quotes de poder polític. Perquè això és el que hi ha darrere de determinades propostes.

En fi... estigueu alerta davant dels que diuen aixecar banderes col·lectives, quan el que volen és resoldre divisions internes i ambicions particulars. Tantes empreses hem vist que, a punt de fer fallida, fan una fugida endavant fent una ampliació de capital.

Per això els catalans miren amb un cert escepticisme aquells qui volen refundar-los i confinar el bon geni del catalanisme plural a viure entre les parets d'una única casa.

Hi ha qui s'equivoca en la diagnosi i no encerta amb les seves propostes.

Afortunadament els ciutadans i ciutadanes de Catalunya són prou intel·ligents, prou madurs, per saber destriar el gra de la palla i per no deixar-se enlluernar fàcilment per suposades noves formulacions dels principis de sempre.

Tanmateix, insisteixo, benvinguda sigui la reflexió. I benvinguda sigui la preocupació per alguns dels principals reptes de la nostra societat. És el que el govern està fent des del dia de la seva constitució, ara fa un any.

Els socialistes catalans basem el nostre projecte en un diagnòstic transparent i contrastat de la realitat. Amb una identificació clara dels reptes del país i amb una guia definida per donar resposta a les dificultats i assolir els objectius col·lectius. Així construïm el Nord que orienta la brúixola que oferim a tots els ciutadans i ciutadanes del país.

Aquest cap de setmana heu culminat una reflexió col·lectiva sobre tres àmbits d'acció política de primera importància: les infraestructures, l'habitatge i la convivència.

Permeteu-me que m'hi refereixi breument.

Les infraestructures són una de les claus de volta de la cohesió i del progrés econòmic del país. Sempre ho han estat, però ara, davant dels nous reptes derivats de la globalització i del creixement demogràfic, esdevenen estratègiques.

Existeix un dèficit històric en les infraestructures del país. Aquesta és una veritat incòmoda, que com el canvi climàtic és responsabilitat dels

homes. Una veritat que ens interpel·la a tots i especialment als que durant anys ostentaren la responsabilitat del govern a Catalunya i també a l'Estat.

Ara s'acumulen els efectes de la desatenció continuada en el manteniment i de la improvisació en la planificació.

Ara és quan els ciutadans pateixen amb més intensitat aquestes mancances. En aquest sentit no he dubtat un moment a demanar disculpes al ciutadans. Sempre he valorat la humilitat en l'actuació dels responsables polítics i he detestat l'altivesa i la prepotència, que de vegades trobem a la política. Als governs i a l'oposició. I a l'oposició encara és més ridícul.

Però també us puc dir que és precisament en aquests anys de Govern d'Entesa i de Progrés que estem donant resposta.

I en aquesta matèria el desplegament de l'Estatut fa una aportació decisiva. Com ja sabeu l'acord del govern de l'Estat i la Generalitat ens garanteix durant set anys un nivell d'inversió sense precedents.

Un esforç inversor a què també s'afegeixen amb intensitat els pressupostos de la Generalitat. Amb els Pressupostos del 2008 pràcticament duplicarem la inversió per habitant de l'any 2003.

La resposta ferma a les necessitats infraestructurals del país requereixen una política responsable on tots els agents assumeixin les seves responsabilitats:

D'una banda l'Estat i la Generalitat han d'executar un esforç continuat d'acció inversora.

D'altra banda els governs hem d'impulsar els projectes escoltant sempre al territori i el seu teixit social, per decidir finalment amb responsabilitat.

No defugirem mai una pedagogia respectuosa amb els criteris de tots els col·lectius, estudiant i raonant totes les alternatives, però demanarem també la corresponsabilitat amb els interessos generals.

I cal també exigir a les forces polítiques que defugin les actituds oportunistes que volen aprofitar oposicions legítimes però parcials a noves infraestructures fent oblit dels interessos generals.

Per aprofundir en aquest compromís col·lectiu he ofert a les forces polítiques assolir un "Pacte Nacional per a les infraestructures".

També heu parlat aquest cap de setmana d'habitatge.

És aquesta una preocupació compartida avui pels governs de l'Estat – sota el lideratge de la Carme Chacón - i de Catalunya, on fa poques setmanes hem signat el Pacte Nacional de l'Habitatge.

Afortunadament hem deixat enrere aquells anys quan des del govern del PP –recolzat aleshores per CiU- un ministre es manifestava cofoi amb l'exuberància irracional dels preus del habitatge, com si fos una bona cosa perquè si els preus havien pujat tant és perquè la gent ho podia pagar.

El cert és que en aquesta matèria ens trobem amb una altra veritat incòmoda: molts anys de polítiques insuficients i errònies.

Aquests darrers anys els governs presidits per socialistes a Catalunya i a Espanya hem començat a donar respostes. En aquest sentit s'orienta la nova llei del sòl de l'Estat.

Però sens dubte l'eina més potent que tenim per garantir a mig i llarg termini el dret d'accés a una llar és el Pacte Nacional de l'habitatge. Un ampli acord d'operadors públics i privats de tot el territori que ha de permetre, entre altres mesures, impulsar la construcció d'almenys 160.000 habitatges protegits durant els propers deu anys.

Però això no serà suficient, caldran més actuacions per fomentar el lloguer; impulsar la rehabilitació, combatre l'infrahabitatge i la sobreocupació i actuar específicament sobre col·lectius vulnerables com els joves i la gent gran.

Certament, queda molt camí per fer.

I finalment també heu debatut i analitzat el repte de la convivència en una societat catalana més diversa que mai i protagonista d'una intensa expansió demogràfica.

Aquesta Catalunya que va camí dels set milions i mig d'habitants té un repte inajornable per assolir una convivència integradora i superar l'amenaça de la segregació física i cultural.

La immigració està jugant un paper capdavanter en la dinamització i el

creixement econòmic del país.

Però també és cert que la concentració territorial del creixement demogràfic i de la diversitat cultural genera una pressió molt forta sobre els serveis, els equipaments, l'espai públic i les infraestructures.

Tal com heu plantejat aquests dies, volem una societat plural però vertebrada. Una societat cohesionada en la seva diversitat. Una societat que garanteixi la igualtat d'oportunitats per a tots els seus membres. Inflexible en la garantia d'igualtat de drets i deures.

El projecte compartit de convivència que volem per a Catalunya necessita fer confluïr l'empenta i la riquesa dels nouvinguts amb la voluntat de reafirmar el sentiment de pertinença a Catalunya. Un sentiment que s'identifica amb un llarg trajecte històric i que sobretot vol construir un futur d'oportunitats i de prosperitat.

Un sentiment de pertinença que neix en els pobles i els barris. Que es reafirma amb l'educació, a l'espai públic compartit de què hem d'estar orgullosos i en els serveis públics de qualitat.

Com prou bé coneixeu, els tres eixos d'intervenció política que heu debatut formen part del conjunt de prioritats de l'acció del govern d'entesa que presideixo.

Un govern que arriba precisament aquests dies al seu primer aniversari. Un període caracteritzat per quatre trets fonamentals:

En primer lloc ha estat un període d'estabilitat i normalitat política. El

país ho necessitava després de l'agitació d'una etapa dominada per les tensions del debat de la reforma estatutària.

En segon lloc el govern ha posat en marxa i assolit una òptima velocitat de creuer en l'execució del Pla de Mandat. Un Pla d'actuació ambiciós presidit per dos vectors principals:

D'una banda l'enfortiment de les polítiques amb contingut social (mestres, metges, barris, equipaments i habitatges).

De l'altra la promoció de la competitivitat de les nostres empreses, reforçant decididament les polítiques d'innovació, de formació del capital humà i millora de les infraestructures.

En tercer lloc des del govern hem impulsat un oferiment responsable de col·laboració, per arribar a acords transversals, al conjunt de les forces polítiques, amb el concurs de les forces representatives de la societat civil. Els anomenats Pactes Nacionals.

Hem identificat quatre àmbits prioritaris pel país que es veurien fortament beneficiats d'acords polítics estables.

La primera proposta d'acord ja s'ha culminat, ha estat el Pacte per a l'Habitatge. I encara que ha estat possible un ampli acord amb els agents socials, CiU i el PP han decidit en el darrer moment quedar-se'n al marge.

Els altres tres pactes en què volem arribar a acords són sobre la recerca, sobre les infraestructures i sobre la immigració.



En aquest sentit torno a demanar un exercici de responsabilitat i generositat al conjunt de les forces polítiques. Perquè aquesta és una veritable aposta per assolir un “país capdavanter”.

I en quart lloc aquest govern ha entomat amb la màxima ambició i rigor l'aplicació i desplegament de l'Estatut.

Aquest primer any hem fet camí:

Hem aprovat lleis que desenvolupen previsions estatutàries com la Llei de l'Agència Tributària o la Llei del Memorial Democràtic.

S'ha encetat la modificació de normativa estatal afectada pel nou Estatut, com la Llei orgànica del Tribunal Constitucional.

S'han constituït les comissions entre l'Estat i la Generalitat que preveu l'Estatut. La seva feina ja s'ha traduït en les primeres transferències efectives i s'han obert negociacions en d'altres com la dels serveis de rodalies o la inspecció de treball.

En definitiva hem encetat un camí sempre presidit per la voluntat d'entesa i la lleialtat institucional. Un camí amb acords i amb discrepàncies que desitjo que estigui guiat per una convicció compartida de voler complir plenament les previsions del text estatutari, que les Corts van aprovar i el poble de Catalunya va refrendar.

I en aquest sentit l'amenaça principal, com bé sabeu, prové del Partit Popular. La seva actitud irresponsable durant el debat estatutari es va refermar posteriorment amb un recurs d'inconstitucionalitat incoherent

amb els seus propis acords a d'altres reformes estatutàries. I que darrerament ha arribat al paroxisme torpedinant el funcionament del Tribunal Constitucional, desacreditant-lo i volent orientar les seves decisions.

Com us deia aquest han estat els quatre eixos que han orientat l'acció del govern aquest primer any.

I també marcaran la voluntat del govern durant la resta de la legislatura. Seran aquests uns anys decisius per a Catalunya.

Infraestructures, finançament i formació són tres claus del futur del país en el propers anys.

En aquest sentit els catalans, les nostres institucions i el govern tenim una responsabilitat indelegable.

Aquestes són les decisions que ha de prendre el país. No tinc cap dubte que la voluntat ferma, decidida i àmpliament majoritària del país trobarà sempre el camí per fer-se realitat.

Els ciutadans tenen molt clar el seu dret a decidir i ho fan amb claredat a cada convocatòria electoral.

Mireu, les objeccions elevades a categories polítiques indiquen un projecte on fallen els continguts i domina la desorientació.

El camí d'aquest país es construeix de forma interdependent des de totes les institucions en què els ciutadans i ciutadanes de Catalunya

participem.

Perquè nosaltres volem no tan sols tenir el dret a decidir sinó exercir una voluntat eficaç per modificar les condicions de la realitat en un clar sentit: reforçant la justícia i la cohesió social.

També els catalans tenim molt a decidir en el govern de l'Estat.

Les properes eleccions generals ens situen clarament davant d'aquesta responsabilitat de decidir.

Les alternatives ja les coneixeu. Una: continuar progressant amb un govern presidit per José Luis Rodríguez Zapatero, un govern compromès amb les llibertats, que ha enfortit l'Estat del Benestar i ha propiciat i donat suport al nou Estatut.

L'altra es diu Partit Popular, és a dir “bronca”, crispació, demagògia i un perenne mirar enrere. Els persegueix el passat perquè volen descobrir el futur mirant pel retrovisor.

Si, tenim molt a decidir. Zapatero o Rajoy.

I nosaltres els socialistes tenim molt clar per on caminen els interessos dels catalans. Aquests propers anys seran decisius per a Catalunya, no ens podem permetre un altre període de regressió institucional i d'atac a la realitat plural de l'Estat.

Per això us demano que treballeu aquests propers mesos perquè la veu més forta i decisiva dels catalans en el Govern de l'Estat -el PSC- rebi el

suport majoritari dels ciutadans de Catalunya.

No tinc cap dubte que compartireu amb mi aquest afany.

Moltes gràcies.